

4. Tiến bước nhờ trông cậy vào lời hứa

Đức tin là tin vào lời hứa của Thiên Chúa, xây dựng đức tin đó trên nền tảng của lời hứa hy vọng để tiến bước, hay đúng hơn: nó làm cho chúng ta tiến bước. Lời hứa của Thiên Chúa không phải là lời nói suông, một loại hợp đồng bảo hiểm, mà đó là một Ngôi Vị, Ngôi Vị phục sinh vinh quang, Ngôi Vị đã sống với chúng ta, Ngài nói và thực hiện những dấu chỉ ơn cứu độ cho chúng ta. Trên hết, Ngài đã chịu khổ hình vì chúng ta, bị giết chết, đã phục sinh và lên Trời. Ngài vẫn ở lại cách kín nhiệm nhưng chân thực với chúng ta, trong màu nhiệm Giáo Hội, mọi ngày cho đến tận thế. Chính với lời hứa này, Chúa Giêsu đã cho chúng ta được liên kết với Chúa Cha: “Này đây, Thầy ở cùng anh em mọi ngày cho đến tận thế” (Mt 28,20).

Chúa Kitô đã để lại cho chúng ta không chỉ lời hứa trở lại vào thời cánh chung, nhưng là ở lại, hiện diện với chúng ta cho đến tận cùng của thời gian. Cho nên Ngài rời đi nhưng hứa sẽ ở lại với chúng ta, giống như Ngài hằng ở với Chúa Cha trên Trời.

Đó cũng chính là lời hứa mà Chúa Giêsu thực hiện trong Bữa Tiệc Ly:

«“Thầy đi để chuẩn bị chỗ cho anh em, Thầy sẽ trở lại và mang anh em về với Thầy, để Thầy ở đâu anh em cũng được ở đó. Thầy đi đâu thì anh em biết đường rồi”. Ông Tôma nói: "Thưa Thầy, chúng con không biết Thầy đi đâu làm sao chúng con biết đường?". Đức Giêsu nói với ông: "Thầy là đường, là sự thật, và là sự sống. Không ai đến được với Chúa Cha mà không qua Thầy"» (Ga 14,3-6).

Tất cả điều này diễn tả lời hứa, trên đó đặt để đức cậy kitô giáo, trên đó chúng ta tiến bước về thực tại đã thành toàn trong Chúa Kitô và Thiên Chúa. Chúng ta đang hướng về đó để đi tới bằng đời sống của mình, đời sống cộng đoàn, ngang qua lịch sử của Giáo Hội và trần thế.

“Thầy là đường, là sự thật và là sự sống. Không ai đến được với Chúa Cha mà không qua Thầy” (Ga 14,6).

Lời hứa về sự sống vĩnh cửu này, đúng như lời hứa ban cho chúng ta, không bỏ qua con đường sự sống, không làm một cú nhảy vọt, không đề nghị chúng ta trèo lên một tên lửa đang phóng đi và bay vào không trung, để lại con đường đất bụi bặm, hay để con thuyền trôi dạt không bến đỗ. Thật vậy, lời hứa này là chiếc neo bám chắc vào vĩnh cửu, nhưng vẫn cho chúng ta được bám vào nó bằng sợi dây giúp con tàu vững vàng giữa biển khơi. Chính vì chiếc neo được cắm sâu ở Thiên cung, nên nó cho phép con thuyền không dừng lại ở giữa đại dương, nhưng là vượt trên mọi sóng lớn. Nếu chiếc neo của Chúa Kitô cắm sâu giữa lòng đại dương, thì chúng ta ở lại nơi mình thả neo, bình lặng và không có vấn đề, nhưng chúng ta sẽ đứng yên, không đi tới. Ngược lại, việc neo chặt đời sống trên Trời, có nghĩa là lời hứa khơi lên hy vọng của chúng ta, không dừng cuộc hành trình lại. Nó không cho chúng ta một sự trú ẩn an toàn, trong đó ta khép mình và ngừng lại, nhưng mang lại cho chúng ta một sự chắc chắn trong hành trình, trong việc tiếp tục đi tới. Lời hứa về bến đỗ chắc chắn mà Chúa Kitô ban cho chúng ta, giúp cho mỗi bước tiến của chúng ta được chắc chắn hơn.

Nhưng làm sao chúng ta có thể buộc mình được vào với sợi dây neo của Chúa Kitô chịu đóng đinh và vinh hiển trên Trời? Quan trọng là khi chúng ta biết cái gì liên kết bên trong mình, như lời hứa của Chúa Kitô vinh hiển liên kết với chúng ta, thì cũng phải hiện thực hoá nó trong đời sống của mình.

Khi Chúa Giêsu nói: “Thầy là đường, là sự thật và là sự sống. Không ai đến được với Chúa Cha mà không qua Thầy” (Ga 14,6), điều đó được công bố như con đường và sự viên mãn cho niềm hy vọng của chúng ta. Thật vậy, lời hứa vĩ đại mà Thiên Chúa thực hiện cho chúng ta trong Chúa Kitô đó là đạt tới Chúa Cha, được Ngài ôm vào lòng. Đó là hy vọng về việc hiện thực hoá toàn bộ ngôi vị chúng ta, vì ai được Chúa Cha ôm vào lòng, thì được làm con toàn vẹn như Người Con Duy Nhất. Trong Người Con Duy Nhất, người đó sống sự thông hiệp với Chúa Cha, với Chúa Con và tình yêu của Chúa Thánh Thần. Điều này là bản chất của đức tin Kitô giáo, là sự thành toàn của đức ái, những căn tính này của đức tin được hoàn thiện trong đức ái, nếu chúng ta sống nó trong đức cậy.

“Thầy là đường, là sự thật và là sự sống. Không ai đến được với Chúa Cha mà không qua Thầy.”

Với những lời này, Chúa Giêsu như tóm lược dụ ngôn người con hoang đàng hay cũng gọi người cha nhân hậu trong Tin Mừng thánh Luca 15,11-32. Câu này của Tin Mừng thánh Gioan, ẩn sâu trong đó là lời chú giải cho dụ ngôn trên, nhưng đồng thời dụ ngôn của thánh Luca cũng bổ túc cho phần máu thịt những lời thu gọn của Chúa Giêsu trong Bữa Tiệc Ly. Đời sống của chúng ta là một sự trở về với Chúa Cha. Tất cả chúng ta khi sinh ra đều mang tội nguyên tổ của ông Adam và bà Evà, chúng ta chịu thương tích của kẻ tội lỗi, một sự thiếu thốn về ân sủng, về sự thông hiệp con thảo với Thiên Chúa. Đức Trinh Nữ Maria đã được giữ gìn khỏi sự nhiễm vương này, không phải Mẹ không thuộc về dòng dõi Adam và Evà, nhưng vì Mẹ đã được Ân Sủng Cứu Độ của Thiên Chúa giữ gìn ngay từ khi tượng thai.

Chúng ta nhận được ân sủng này trong Bí tích Rửa tội. Bí tích Rửa tội lập tức mang chúng ta vào trong vòng tay của Chúa Cha chính là Chúa Con, và được Chúa Thánh Thần đồng nhất với Ngài bằng sự chết và phục sinh. Nhưng như thể biến cố tuyệt hảo đó hiện thực hoá trong Bí tích Rửa tội, phải như dầu của Bí tích Thêm sức thẩm thấu vào tất cả đời sống chúng ta, những gì mình là và những gì mình sống. Chúng ta được trao ban sự sống, để sống Bí tích Rửa tội, bởi vì ân sủng của Bí tích đó trở thành tất cả đời sống, tất cả hành trình sống của chúng ta. Điều này muốn nói rằng, sau Bí tích Rửa tội, tất cả đời sống của chúng ta giãn căng ra giữa sự chết và phục sinh của Chúa Giêsu, nghĩa là giữa sự xa cách Thiên Chúa vì thân phận tội lỗi của mình và vòng tay của Chúa Cha, là điều mang lại cho chúng ta tất cả phẩm giá được làm con cái của Ngài.